

Daliana Jula s-a născut la 17.12.2002 la Zalău. Absolventă a Facultății de Litere Oradea, specializarea engleză-germană (2024). Actualmente, Master – Comunicare Profesională și Interculturală. Traduceri Specializate Engleză-Germană, la aceeași instituție de învățământ superior.

A publicat fragmente de proză în revistele „Vatra“ și „Între timp“.

Are în lucru un alt roman: *Flori ofilite în geamuri curate*.

Daliana Jula

SOARE ȘI NOROI

LIMES
2025

I-am dat în cap – doar atât îmi mai amintesc.
Nu știi prea bine când, unde, sau cum m-am trezit, dar mă aflu pe o stradă îngustă și e frig. Aerul rece de noiembrie îmi înțeapă plămânii și îmi taie răsuflarea, dar cu toate acestea este singurul element dinamic și singurul lucru pe care îl simt.

Cât văd cu ochii, becuri aburite și sparte. La fel de aburite precum privirile puținilor oameni care hoinăresc la această oră pe stradă. Se uită la mine de parcă ar ști totul. Lipsit de vlagă, privesc balcoanele pustii. Câte un scaun ici-colo, câte o scrumieră sau o cană uitată pe masă.

Trecând pe lângă o cârciumă, o aparentă senzație de căldură mă învăluie. Caut în buzunar. Nimic. Da, era de așteptat. Totul mi-a rămas la ea. La ei. Caut în palton și, ca prin minune, dau de ceva de laăl' răposat. Destul cât să stric, îmi spun.

Fac un pas înapoi și deschid ușa. Nu mai am încotro, nu știi cum aș putea suporta foamea sau vreun gând avortat altfel. Îmi fac loc printre fumul și mizeria de pe mese, de pe jos și de la urechile mele. Ajung la tejgheaua lipicioasă și simt o mână care îmi

strânge brațul și care mă oprește. Întorc privirea curios. „La dracu!” Nu speram să-l mai văd vreodată, dar, ca să fiu sincer, nici n-am de gând să mai păstrez legătura cu cineva de aici. Mă blochez pentru o secundă, dar încerc, totuși, să mă comport cât se poate de normal.

– Am crezut c-ai murit. Haide, vino! Avem de discutat, zice o figură strâmbă cu un rânjel la fel de strâmb.

Și mă trage la o masă într-un colț. Pereții sunt de un galben murdar, stropiți și afumați. O muscă mai bâzâie pe la geamuri, dar și ea e obosită. Mă așez pe un scaun, în fața lui A. Parcă totul se învârte în jurul și în capul meu, dar nu știu pe cine să învinuiesc. Să fie foamea, să fie acel „avem de discutat”, să fie...

– Am auzit că, știi tu... soția ta s-a plictisit, îmi șoptește. Ce-i cu tine?!

– Hai, las-o așa. O cunoști. Și o cunoști bine. N-am nimic, am venit după niște țigări, mă grăbesc.

În acea clipă se apropie de noi o femeie plictisită. Îmi ridic privirea și primul detaliu pe care îl remarc e fruntea ei mare. Ce mai detaliu! Lumina puternică a becului îi scoate în evidență ridurile. Ne întrebă ce bem. Îi cer trei-patru fire de țigări. *Nu prea beau. Până și faptul că am intrat aici mă dezgustă,*

dar mă simt oarecum nevoit. Chipurile oamenilor de aici mă fac să mă gândesc la câtă nefericire există-n lume. Nu că eu aș duce-o mai bine! E un refugiu, e amanta celui care nu își mai suportă viața. Și la băutura mă refer, dar nu numai. După o gură, un pahar, două, sau chiar trei, totul se schimbă. Incontestabil. Cazi într-o euforie, într-o dezlănțuire animalică, într-un fel de comă, o stare de vis. Dispare tot ceea ce îți aduce nefericire. Coșmarul adevărat se amplifică atunci când omul se trezește. Când tu te trezești. Și viața, geloasă, nu doarme toată noaptea. Te așteaptă dimineața la marginea patului și, la trezire, îți dă o palmă. Totuși, cine sunt eu să vorbesc?!

– Și o bere, îi spun.

– Ca de obicei, coniac, adaugă A.

Ne întoarce spatele și pleacă în norul de fum și vorbe goale. Nu durează mult până se întoarce cu o tavă și cu băuturile noastre.

– Ai uitat țigările, i-am spus, iar colțurile gurii mele se înalță într-o expresie ironică.

Cu dispreț, femeia se duce după țigări și mi le trântește pe masă. *Ce să îi fac eu?! Nu o oblig să se învârtă după fiecare bețiv și să spele pahare.* A. ia o gură de coniac după care mă întrebă:

– M-am întâlnit cu... Plângea când am văzut-o.
Chiar nu arăta bine, nu știu ce faci...

– Eu?!

– Tu, tu. Vreau să zic, nu ești vinovat. Știu ce fel de femeie e, dar te-a jucat bine de data asta.

– Bănuiesc că ai consolat-o. Și-ți rămân dator pentru asta. Cum e coniacul? îl întreb zâmbind.

– Nu are rost să eviți subiectul. Mie poți să-mi spui, știi doar! Ca de la bărbat la bărbat, cum se zice.

Un val amar îmi pișcă gâtul. *A. a fost dintotdeauna un soi de felină. Vine și se freacă de piciorul tău numai dacă are nevoie de ceva, în rest o arde pe maidane. Bineînțeles că l-am evitat de câte ori era posibil. El e omul care se înțelege cu toți. Îi jumulește pe toți. Veșnic flămând, însetat, plictisit... Brusc, o durere îmi fulgeră capul.*

– Din moment ce o cunoști, nu mai am nimic de adăugat. Poate ai tu ceva de spus. Chiar și așa, păstrează-ți cuvintele pentru o altă seară.

Trag scaunul care scârțâie, mă ridic și, ca să îmi astâmpăr nevoia de a-i spune ceva acelei femei, îi trântesc banii de țigări pe tejghea. Scârbit, îmi întorc spatele și mă îndrept spre ușă.

Pășesc afară și aproape mă congelez. O iau la pas încet și strecor în minte tot ce s-a întâmplat în bar.

O voce mă strigă. E A. Mă cheamă la un joc de cărți. Realizez că e lovit bine de băutură, deci ar fi păcat să nu profit puțin. Și, cum sunt om atât de pios, prefer să nu păcătuiesc.

Înăuntru, fumul gros de țigări îmi înțepă ochii. *Dacă aș fi avut un cuțit... și cât regret! L-aș fi putut tăia.* Mă duc la o masă plină de bărbați care împart niște cărți maronii și îndoite. Un bărbat cu nasul mare și ochii bulbucăți îmi dă câteva cărți. Mirosul din încăperea îmi provoacă o furtună atât de violentă în stomac, încât uit de foamea care mă roade de ore bune. Într-o oarecare măsură, mă bucur că nu mai am acea grijă, deși senzația de acum este neplăcută.

Văd că mai toți sunt amețiți deja. Le propun să jucăm pe bani. Majoritatea se arată de acord cu ideea mea. *Nu a fost nevoie să mă străduiesc convingându-i.* Se împart iar cărțile.

– Băgăm o cruce. Lăsați șeptica! Hai, terminați, aproape zbiară A.

– Hai c-o băgăm pe mă... ha ha ha, spune o voce groasă, acompaniată de alte râsete.

Și începem. Jucăm și jucăm. Îmi vine greu să mă concentrez, dar aici e vorba și de noroc. Prima partidă e gata și un moșneag ia banii. Bine, nu o sumă prea mare. *Dar nici eu nu îmi permit să pierd tot ce mai*

am! Recunosc, chiar am râs spunându-mi acest lucru. Contradicția cu realitatea e prea amuzantă. *Ce mai am eu?!*

– Ridică mâna, bou ce ești! urlă A.

Îl înghit cu ochii și îmi bag mâna în buzunarul unde ascund două cărți și un pumn frumos de bani. Nu scot nimic, ci duc mâna la cap. *Poate dacă mă scarpin, îmi stimulez creierul și vin cu o idee ca să ies din situația asta penibilă.* M-a prins. S-a prins. Chiar și beat.

– N-auzi?! se răstește din nou la mine.

Încă îmi țin mâna la cap. Subtil, ridic un deget pe care bineînțeles că îl vede. *M-am rezolvat, nu pot spune altceva. Da, am făcut niște bani frumoși, suficienți cât s-o mai duc câteva zile.* A. se ridică. Cu niște pași grei și nesiguri, se apropie de mine și ridică pumnul. Mă feresc și nu mă nimerește. Câțiva oameni încep să râdă în hohote și să strige. Bărbații cu care jucam își trag scaunele și fac ochii mari la ce se întâmplă. Doar barmanița se agită precum o găină, dar cine o bagă în seamă?!

Trag adânc aer în piept. Îl apuc pe A. de ceafă și îi izbesc capul de peretele afumat lângă care stăm. Un vierme roșu de sânge îi curge pe partea stângă a frunții. Miruit de beție! La această taină se adună toți enoriașii. Barmanița se repede la A. cu o cârpă în mână. Restul jucătorilor încep să înjure și să se certe între ei; atmosfera nebună ce îmi permite să o șterg din acest loc.

Ies grăbit, împingându-mă în toți și-n toate obiectele. Nu știu încotro să o iau. Stau blocat afară, în fața ușii. Aud agitația din bar și niște pași care se apropie în spatele meu. Inima îmi bubuie în piept. O iau în dreapta, alerg nebunește. Când îmi întorc capul, în depărtare, o siluetă neagră, mă privește. Nu sunt sigur cine e, dar îl văd venind încet spre mine. Alerg în continuare ca un cal. Mă întorc iar, însă oricine ar fi, stă pe loc.

Mă fac dispărut. Mi se pare că întreaga mea viață e un fel de... nu aș putea spune dispariție, însă „lipsuri” și „absențe” sunt două cuvinte care se potrivesc destul de bine cu existența mea și se leagă oarecum de cuvântul „dispariție.” *De mic copil am dat cu capul de realitate. M-am împiedicat prima oară la 8 ani, când mama a murit. A doua oară m-am împiedicat la 16 ani. Nu mai aveam bani suficienți, a*

trebuie să mă las de școală o vreme și să îmi rup spatele pentru tata și sora mea. Când credeam că lucrurile se schimbă în bine, am dat a treia oară cu capul. Vorba aceea, „a treia oară e cu noroc!” Aveam 24 de ani când am cunoscut-o. Era frumoasă. Și încă ar fi, dacă mizeria nu ar fierbe în sufletul ei. Au atins-o! Au murdărit-o! Într-o seară de aprilie am văzut-o ieșind dintr-o cofetărie cu o prietenă. Atunci a fost prima oară. Era duminică. Eu eram într-o corabie, iar ochii ei... m-am pierdut, corabia s-a răsturnat și m-am înecat în albastrul lor. Zâmbetul ei m-a scos din apă și m-a dus la mal. Atunci știam sau, mai bine zis, credeam că știu. Astăzi am dat foc corabiei.

Picioarele încep să mă doară, iar frigul nu mă ajută deloc. Cred că au trecut două ore de când mă plimb. Presupun că e trei sau patru dimineața; toate străzile sunt moarte. Și apare din nou, precum o fantomă palidă. Dansează în gândurile mele, însă melodia îmi face mult rău și imaginea mă bântuie. Se apropie de mine cu mâna întinsă și ghearele-i ascuțite. Fruntea îmi arde și transpir, iar ea zâmbește. Fac îngrozit pași înapoi în timp ce ea își deschide gura, iar în momentul în care vrea să dea naștere unui țipăt, simt brusc peretele rece și capul meu...

Văd soarele roșu cusut pe o pânză albă. Strâng pumnul, ridic mâna pentru a căsca, dar constat că e udă și rece. Preț de o clipă îmi fixează privirea la degetele mele zgâriate, apoi mă uit în jur. Sunt pe iarță. În fața mea – un râu în care plutește pata sângerie. Deasupra capului – un pod. În sufletul meu – regrete. *Cum am ajuns aici? mă întreb. Răspunsurile pot fi multe. Să fi băut? Să mă fi lovit la cap? Oboseala, tristețea sau frigul? Sau toate la un loc m-au trântit aici?!*

Mă ridic în picioare și-mi privesc amărât hainele ude și murdare. Soarele și noroiul mă fac să mă simt de parcă o iau razna, dar știu prea bine că sunt ingredientele sufletului meu. *Eu aparțin acestor elemente. Dacă cineva mi-ar fi spus acum trei luni că voi ajunge în halul acesta, i-aș fi râs în față. Și uite! Una dintre problemele omului este că refuză să accepte ceea ce nu îi convine, ceea ce nu este muzică pentru urechile orgoliului său. Sună cât se poate de firesc, însă multe persoane devin oarbe, mute și surde atunci când cineva le face cunoștință cu realitatea în care se află. Conștientizarea nu mai înseamnă nimic, este măturată sub preș. La fel se întâmplă și în cazul rațiunii.*

LIBRIS | We know books

Liniește și poziția soarelui îmi dau de înțeles că e devreme. Locul în care mă aflu este pustiu. Îmi adun toate puterile și încerc să mă ridic de pe iarba rece. E o dimineață palidă de toamnă cu un peisaj plin de culori moarte și nuanțe de gri care agravează simțurile.

Să o fac, să nu o fac? Mai are vreun rost să continui să trăiesc într-o lume mizerabilă în care ceața te împiedică să vezi un posibil viitor? Sunt atât de orbit... Sunt cuvintele care îmi acompaniau țiutul urechilor.

Sub un cer negru, sau poate chiar senin, culcat într-un sicriu putred, înconjurat de toți oamenii care au venit să își ia rămas bun. Preotul să-mi cânte! Pe el vreau să-l aud! L-aș plăti bine de pe acum, dar problema e că nu am bani. Să îi văd pe toți plângând sau prefăcându-se triști. Să simt regretele și neputința celor cărora într-adevăr le pare rău de mine, asta m-ar face cu adevărat fericit. „Dacă aș fi știut, aș fi...” Auzul acestor cuvinte mi-ar umple inima de o bucurie bolnavă. Tocmai din acest motiv nu recurg la sinucidere, pentru că doar imaginația îmi poate satisface aceste dorințe ascunse. Un mort nu mai este și nu mai știe nimic, așadar nu se poate bucura de urmările plecării sale în neființă. „Egoiști sunt cei care își iau viața!”, asta spun mulți, dar se înșală.

Egoist sunt și eu, cel care doar visează la așa ceva și care râde când își închipuie suferința cauzată în mod voit celorlalți. Mă aflu într-o imensă contradicție. De unde, totuși, egoism, când bunătatea mă împiedică să le provoc așa ceva?! Sunt sănătos, oare?!

Cu aceste gânduri mă delectez în timp ce merg spre nicăieri, privind sclipirea rece a soarelui care îmi face ochii să lăcrimeze ca două izvoare.

Parcă merg de zile întregi, iar pământul începe să se dezghețe sub picioarele mele. Întocmai cum florile cresc în locurile unde pășesc oamenii frumoși, așa las eu noroi în urma mea. Dezghețul e semnul că dimineața îi face loc zilei, hotărâtă să înțepe totul pe pământ.

Un roi de frici amestecate cu o disperare dulce pun stăpânire pe ființa mea. *Iar am făcut-o...* îmi zic în timp ce merg pe malul râului. *Dar fiecare și-a meritat-o!* concluzionez.

Dintre toate animalele care trăiesc pe fața pământului, ferește-te de om. Blestem și regret că nu m-a fătat o lupoaică sau că nu am ieșit dintr-un ou,